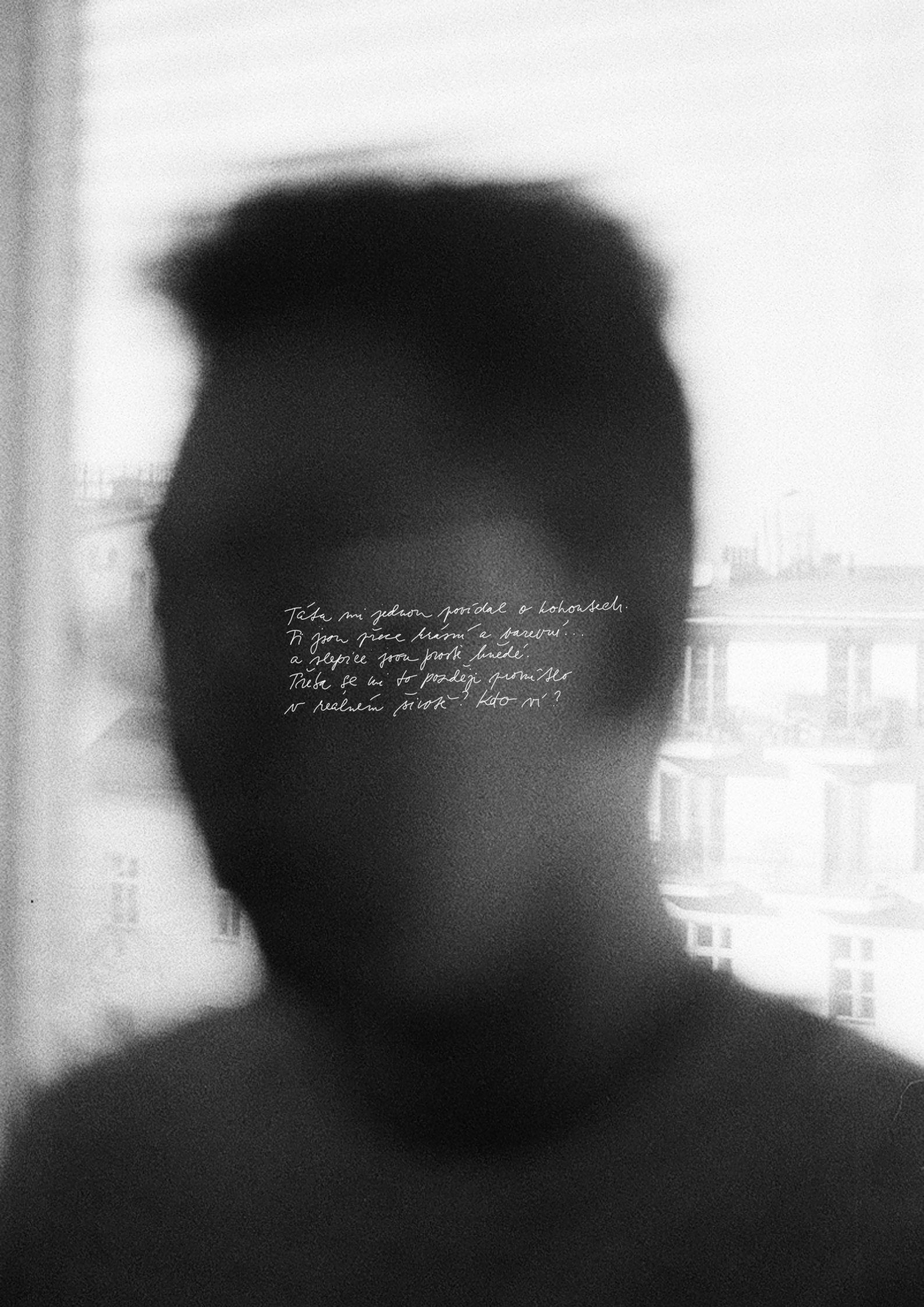

Táta mi jednou povídal o kohanecch.
A jsou přece krásná a barevná...
a slepičky jsou prokřídlené.
Překřídlené se mi to později promítlo
v reálném životě? Kdo ví?

**TÁTA MI
JEDNOU
POVÍDAL
O KOHOUTECH.
TI JSOU
PŘECE KRÁSNÍ
A BAREVNÍ...
A SLEPICE
JSOU HNĚDÉ**

Tomáš Pacovský

Jako malý jsem měl méně starostí.
koukal jsem se po tom, co mi přišlo
zajímavé bez toho, abych našel tím musel
dvakrát přemýšlet. Když se na sebe
houknu dnes, neustále si lámu hlavu
nad zahořolit malíčkostí. Je to
nejistota, opatrnost, strach nebo
mi chybí směr? Stále se posouvám,
snáním se být co nejvíce sám sebou,
ale zároveň chci někam zapadnout.
Pomalou senso pocit odbourávám.

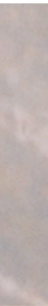

"nebud' sa zženšily." / "Takhle ti to
glasi' otc." / "nesim' se soliž". Oholi'
nepřestane být pouze oholím.

Quang

02.

Na základní škole jsem byl nejvíce sám
sebou, ale zároveň mě nejvíce znášelo,
kdo doopravdy jsem. Věděl jsem, co mě baví,
ale nechtěl jsem se tím chlubit. Rozná-
by mě soudili?

Někdy je nutné se vzdát věcí, které
nám již nepřinášejí radost. Je to jak
horhozdusný balon; jestli chceš letět
výš, musíš si nechat jen to nejdů-
ležitější!

Take One

Bobrov's
photoklub

neke zavřít 1 on
tz pokroucení

Kamera'(d)

Bliži: kam i gdje

ko
obličje

problema
zvezka

+420 774 230 5

STŘEŽENO
INFO DISPEČNÍK NONSTOP
TEL. 206 134 141, 206 774 420 774
www.mst.cz

SOUKROMÁ
AKCE

MONDO BIZARRO, s.r.o.

ROCK METAL GOTHIC SHOP

Střelnická 6/2, 70200 Ostrava

tel. 27764435

tel. 777268338

OTEVÍRACÍ DOBA

PONDĚLÍ 10:30 – 17:30

ÚTERÝ 10:30 – 17:30

STŘEDA 10:30 – 17:30

ČTVRTEK 10:30 – 17:30

PÁTEK 10:30 – 17:30

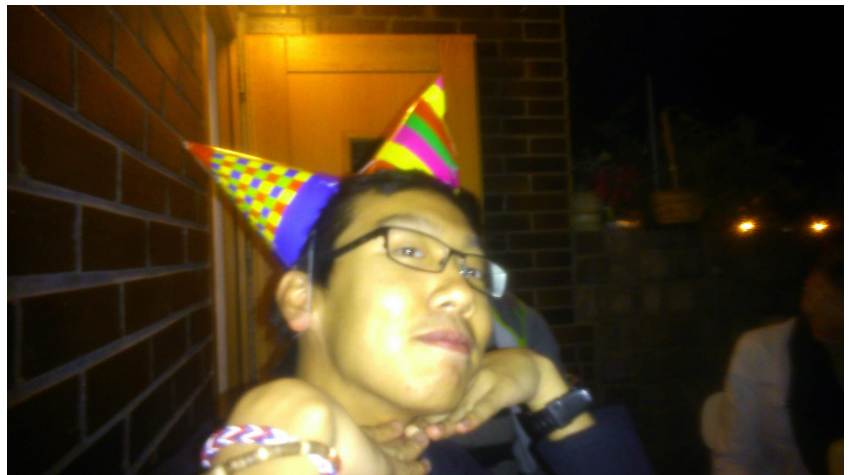
SOBOTA 9:00 – 13:00

NEDĚLE a STÁTNÍ SVATKY ZAVŘENO

**STŘEŽENO KAMERAMI
SE ZÁZNAMEM**

Přicházejí věci, které nepocházejí z naší
hlavy, děláme věci, kterých pak litujeme.
Stále na ně rádi vzpomínáme a
stávají se vzpomínkami.

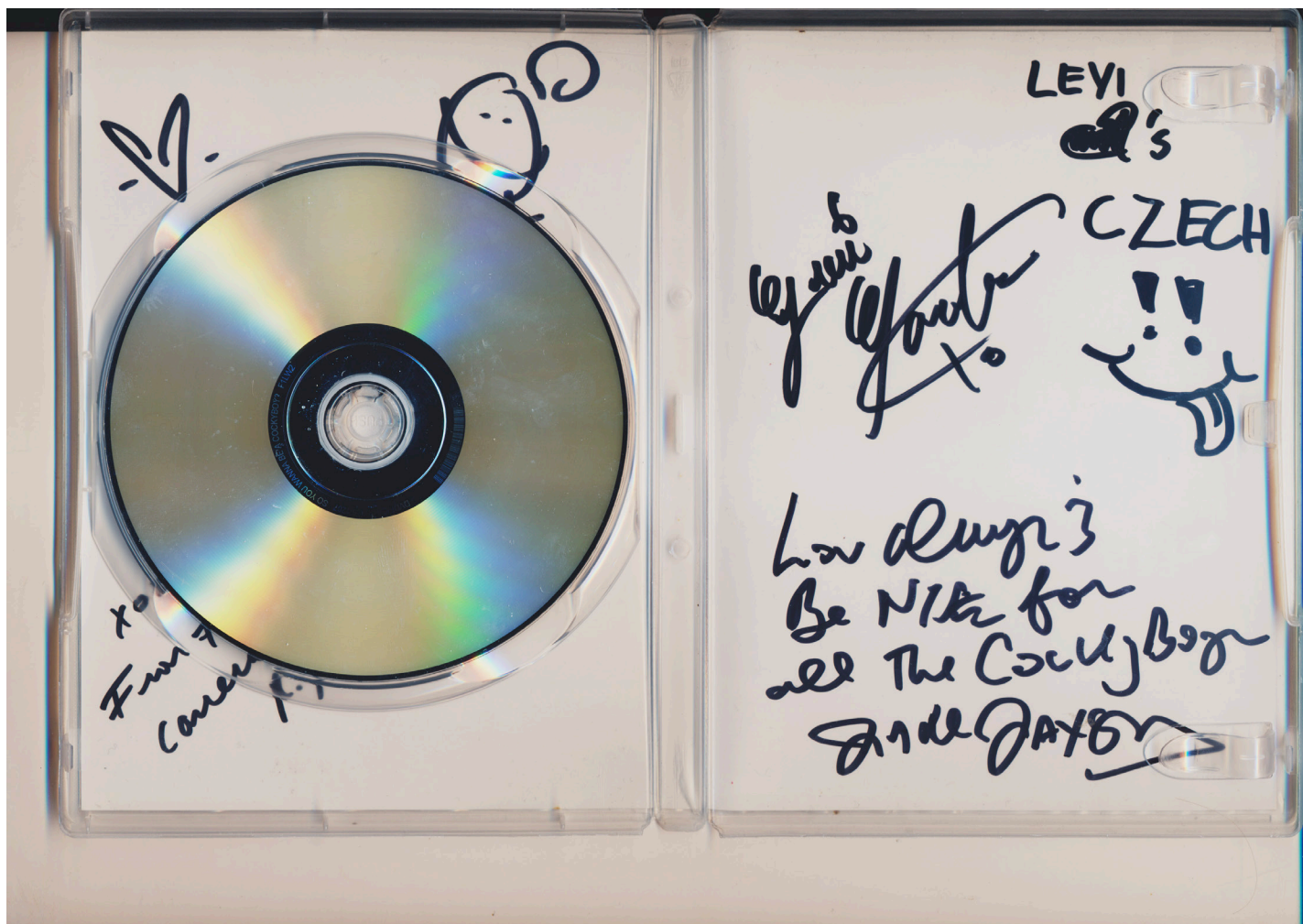
Když mi ty paneláky přišly zřejmě,
neměl jsem si představit, že bych bydlel
někde jinde. Člověk však nemůže růst
na jednom místě.

Mart

in

"Jinde je krásná zeleň." Na to samozřejmě pravda není. Berlín je jedno z největších a nejzajímavějších měst. Konečně jsem někde mohl být sám sebou a vědět se neořít hnutí, který by byl vidět naprosto asiaticky. Nemluví o otevřenosti a možnostech, o kterých bych mohl v Africe jen snít.

S mamkou jsme strávili hodně času.
V obchodě, v práci a taky na cestách.
Bavíme se u toho. Jdnou jsme se na cestě
do Polska bavili o gazích. Pryť to dělají
pro pozornost. Poprvé jsem nesouhlasil.
Bylo poprvé ticho.

To jak vypadám bylo a je neustále
část mých starostí. Chci být chvilu,
mít konflikty, ale teď mě se nebojím
s někým neshodnout.

limb, produktivita

obě pily
patky, prosty
a ne kopte
to je dělá?

Čekání

mi palmaris longus

1/2

Ty chceš mít
slachu
v nos

Samospráva!

ty chceš mít
slachu
v nos

Oholí nás obličej, i když si to
nechceme přiznat. Někdy dobře, někdy
naopak

Být šťastný pro mě znamená...

Někteří žijí pro moment.

a pokud se s někým cítíte dobře, zůstaňte s ním.

A co třeba krása? Pomůže nám ke štěstí?

Jen je třeba najít někoho, s kým ji sdílet.

Alé jedno je jasné, pokud vás něco činí šťastným, běžte si zatím

Povedou nás peníze ^{na} cestě k radosti?

Jak nás v tomhle případě ovlivňuje láska?

Đo Lương Hồng Quang

Asijské afny

máš se mnou
sluchá

Jedna a půl
vážnosti

HOLEY
HOLEY
Děti
Zachraň se

Spacem
Zachraň se

Tolik vysílá

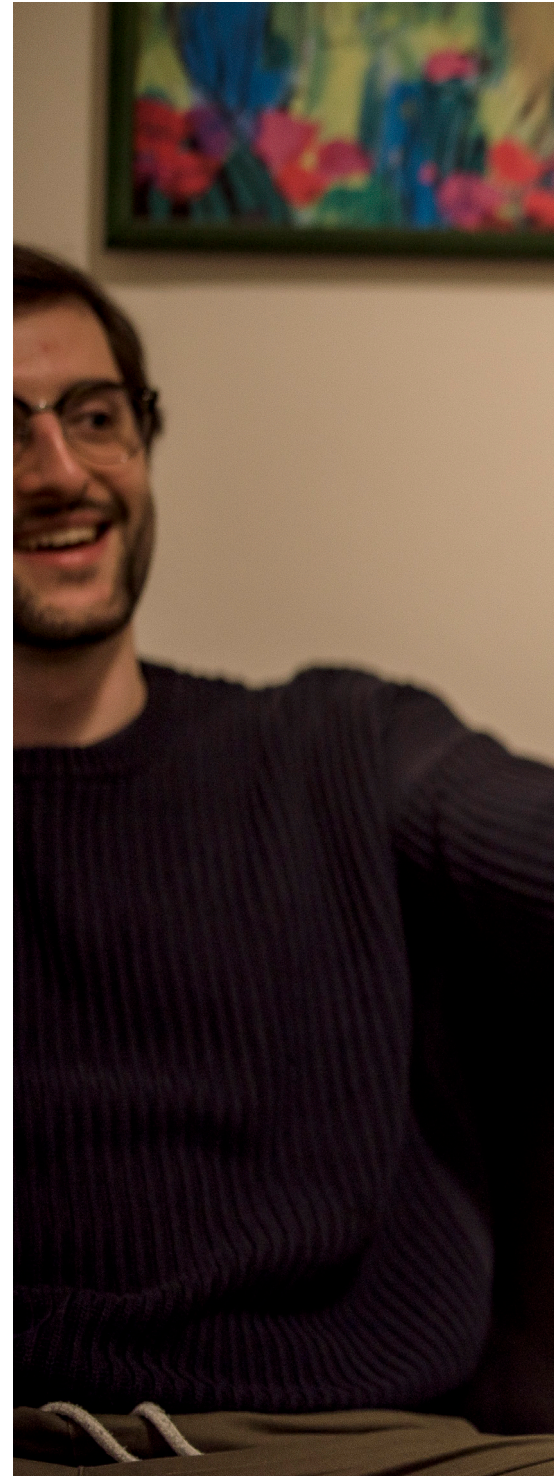
Píseň hravě, jid. Dr.

Půlka
taky dobrá
Asiaty

Hlavně neodestět. Být stále na remi.
Vědět, kdo při nás stojí a komu
můžeme věřit.

lesions' n stolu

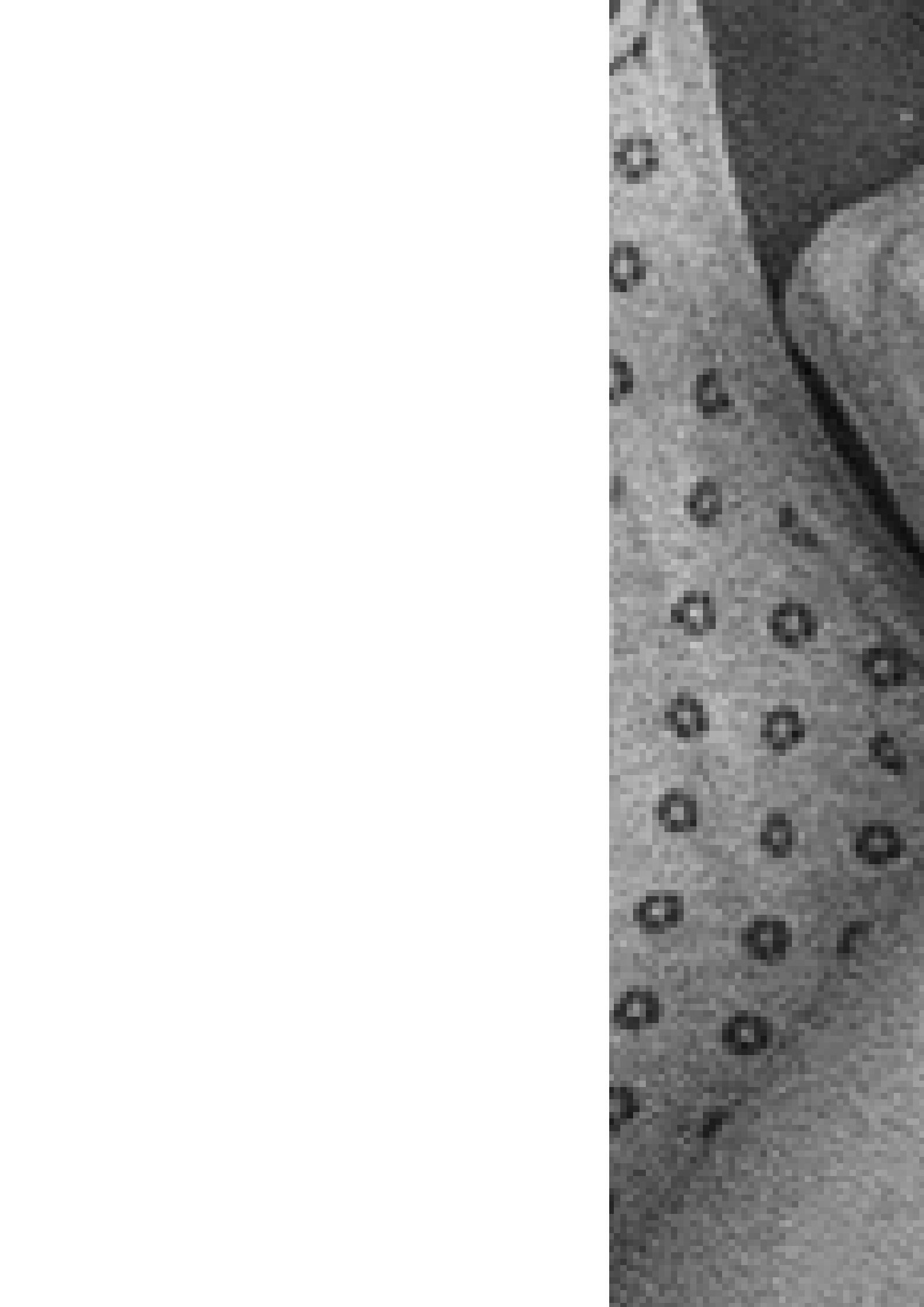

holý' cestám' anly-
v' v'ietnam' aly-
jiam

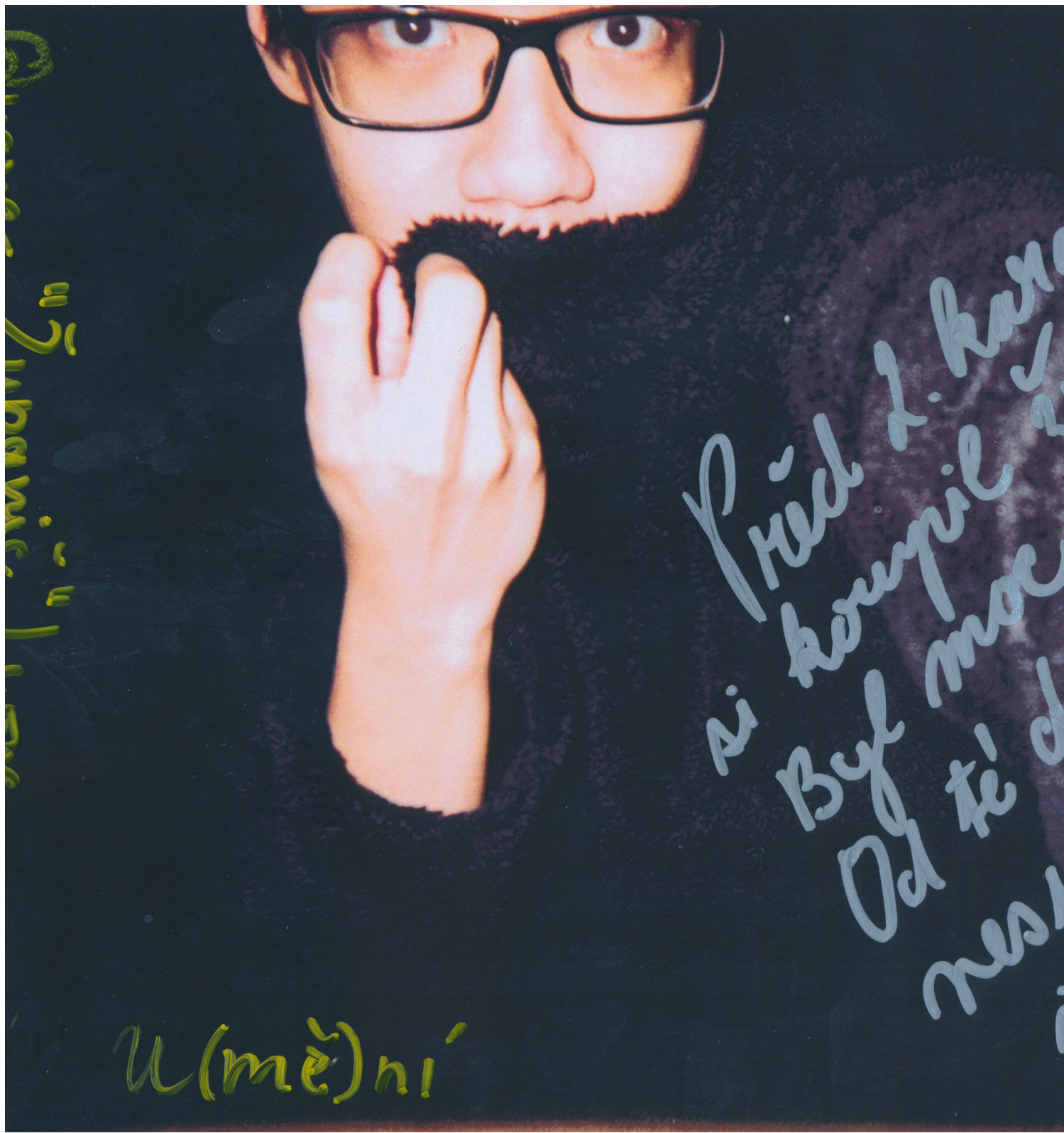

Dva mšaon byt jin, to je v pořádku.
Důležitě však je, aby byli jiní spolu
a neměli si to rozmluvit.

„Zubavce“

Před 2. kary
si koupil
Byl moc
Od té doby
nesl

U(mě)ní

antémou
am. a hufy
hufy a hufy
ho e sebe
dal - kompromi
do mil masu
při své mi

kontáme se nas sebe a nepřijde
nám to poleštní.

nohvie ipou,
ophrano poutof
o oeli vukov
Mizkov

We settle ourselves!

no to so mi pr

vz'iny' oholemy' okom
r karcen

All eyes on you.

Večer
prandy.

Gumny in
maminky oble
m

Chlapče!

ny tummy.

čím se vždy láhne

moderní rodina

tohle
je buď
nejlepší,
nebo
nejhorší

Být vidět je důležité, ale zároveň máme
dodávat sílu a pocit, že nejsme jiným
jedno.

Kärdolenmost müse üht nuda. f
nuden se da' poret vaeligajini
spisohy.

proč máš na sobě
ten černý svetr?

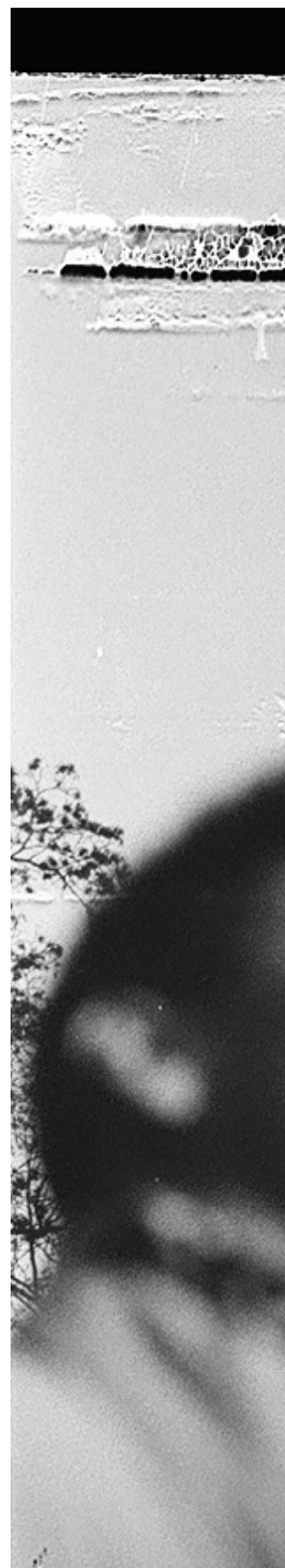
Berta jsem ho
měl celý den.
Černý.

Kde
a kde
ses koupal?

Dobré světló.
Dobré světló.
Dobré světló.
Dobré světló.
Dobré světló.

Tohle je asi jediný
kostek, kterým
je sm. kostil
za

Stydeš se za sebe by měl být hrůch,
obzvlášť, když dělá člověk to, co ho
baví. Nelze si furt vybírat, kdo bude
dnes a zítra. To, co svoládneme i
pohasíme patří nám, jedné osobě, nikomu
jinému.

Následující řádky jsou jakýmsi krátkým kondenzovaným esejem, a možná ani ne tak esejem, jako spíše textem připomínajícím proud vědomí. Pro tuto formu jsem se rozhodl z jednoho prostého důvodu. V uplynulých několika měsících jsem jakožto autor této knihy neustále zvažoval, do jaké polohy se stylizovat při vyprávění, jehož jste byli diváky, ale vlastně také čtenáři. Pokusil jsem se Vám předat co nejvíce z příběhu, který úplně ve svém počátku aspiroval na to, ctít pravidla alespoň částečné objektivity. Chtěl jsem nahlédnout do života někoho jiného, a přitom si zachovat odstup a přinést takové svědectví, které by svým vizuálním jazykem připomínalo fakta.

Zastával jsem totiž názor, že potřebujeme víc informací. Diskuse nekompromisně opomíjí některé skupiny. A jako by neexistoval ospravedlnitelný klíč k takovému selektivnímu přístupu. Jestli si je debata ale v něčem rovna, a to skrz naskrz, pak je to v tom, že zapomíná naslouchat. Zapomíná na to, že za informacemi se skrývají skuteční lidé s rozmanitými myšlenkami a neopakovatelnou zkušeností. Snad i proto jsem se rozhodl a dovolil si vymanit se z kleští fakticity a začal naslouchat.

Na počátku stála identita. Neexistuje snad složitější a pozoruhodnější věc, s níž se na denní bázi nějakým způsobem vypořádáváme. Bylo by snad chybné se domnívat, že existuje něco jako jednoduchost, pakliže vedeme diskusi o identitě. Setkáváme se s různými projevy nás samých, stejně tak ale interagujeme s dalšími komplexními osobnostmi. Takovou identitu formují ve velkém dílčí zkušenosti. Ať už jsou většího či menšího významu. Stejně tak si dovolím tvrdit, že naše dnešní já vyrostlo a stále se posouvá i po takových zážitcích, které se z jakéhokoli důvodu už dávno nevyskytují v říši našich vědomých vzpomínek. A možná tam ani vůbec nikdy nebyly.

V současné době se nicméně těší vzestupu jakýsi fenomén, jehož důsledek spočívá v tom, že nás ovlivňují věci, jichž formu ani obsah nevlastníme. Dnes, dovolím si tvrdit dokonce více než kdy jindy, jsme neustále vystavováni zkušenosti ostatních. Mám na mysli propojenost světa, o jejímž rozsahu a rozměru se našim předkům mohlo jenom zdát – je však na pováženou, jestli by takové sny spíše nepovažovaly za noční můry.

Hovořím také o sociálních sítích. Hovořím o možnostech. Hovořím o tom, jak se náš svět čím dál více klaní k tomu, abychom zůstali věrni sobě samým, a přitom ten samý svět zůstává nekompromisní v nutnosti se schovávat za nálepkami, které nám snad mají pomáhat lépe se orientovat v životě. Není to ale potom v samém rozporu s tím, poznat sám sebe?

Mě samotného zajímalo, jaké to je, když se v rozbouřených vodách hledání sebe sama střetne vícero takových identit. Vietnamská. Česká. Queer. Ne nutně v tomto pořadí.

V průběhu vyvstala další otázka. Sice čistě formálního charakteru, nicméně o to důležitější. Můžeme v předloženém vyprávění postihnout v celé šíři takový příběh o identitě? A to tak, abychom dali zadostiučinění komplexnosti lidské bytosti? Odpověď je nasnadě. Samozřejmě že toho nejsme schopni. A vlastně bychom ani být neměli.

Abych příběh odvyprávěl co nejlépe, rozhodl jsem se přizvat text. Jenže ostatně jak je to se všemi médii, i ten je zatížen limity vycházejícími z jeho vlastní podstaty. Stejně tak, někdy více než ve fotografii, se člověk potýká jakožto autor s vlastním egem a neustále musí konfrontovat sebe samého, obzvláště vypráví-li velmi osobní příběh. Stálo tedy přede mnou rozhodnutí.

Co s tím?

Následující rozhovor je tedy kompromisem – určitou formou rozhovoru, jenž sice pojednává a vypráví Quangův příběh, zároveň je rozmluvou, která nebyla. Příběh přitom zůstává výlučným majetkem jeho nositele. Rozhovor svojí formou vychází z jakéhosi proudu vědomí, který byl našemu povídání o identitě vlastní.

Čtete rozmluvu, která je důležitá pro čtení fotografií. Zároveň se nikdy nestala.

Ahoj.

Ahoj.

Jak se jmenuješ?

Jmenuji se Quang. To jméno mě ale pronásledovalo. Na základce se mi za něj vysmála učitelka na supl. Prý že se mi budou děcka na gymplu smát. I já jsem si začal říkat, proč mi dali jméno Quang – dyť mi budou říkat kvak. Do té doby mi všichni ve třídě říkali Quang. I dnes mi bývalí spolužáci tak říkají. A pak se mě na nějaké akci ke dni dětí na sportovisku zeptal někdo z rádia, jak se jmenuju. Já jsem zpanikařil. No a místo Quang, abych nemusel říkat, že jsem takový a takový, tak jsem řekl, že jsem Martin. To bylo v létě před gymplem. Dal jsem si to jméno sám, abych více zapadnul. A na gymplu jsem byl Martin.

Takže předtím jsi se svým jménem neměl problém?

Než to zmínila ta učitelka, tak ne. V Praze jsem chtěl být zase Quang, ale to nešlo. Tak jsem se vrátil k Martinovi. Dělal jsem se ze sebe Martina, ne Quanga. V osmánci jsem měl možnost si nechat vietnamské občanství, ale to jsem neudělal. Nechtěl jsem být Vietnamec. Jenže mi řekli, že jestli chci mít české občanství, tak si musím smazat jedno jméno. Nakonec jsem si smazal jméno od rodiče – po tátovi, který odešel. Když máš jméno vietnamské – podobně jako v Rusku – tak tam máš jméno od rodiče.

Kdo je teda Quang? A liší se od Martina?

Někdo mi řekl, že se za tím jménem skrývám. Že je to jakési české já, které se chtělo prosadit navenek, ale přitom jsem to nebyl já. Mladí Vietnamci to možná takhle nevidí, nevadí jim české jméno. Pro mě to bylo jiné, protože se mi za to někdo vysmál. Proto jsem to prožíval víc. Možná i jako takové alter ego. Mám pocit, že jsem upřímnější, když budu používat své jméno. Martin se možná bál říct, co ho baví. Já jsem vyrůstal na pokémonech, ale bál jsem se to říct. Martin říkal, co ostatní chtějí slyšet. Je to jméno, jsou to i vlastnosti. Je to podobné jako coming out – třeba že jsi zženštilý. Ale to není, že ses změnil. Spíš se najednou nestydíš. Neskrýváš to, a tak je to více vidět. Martin neměl názory, veřejné zájmy, snažil se lézt do prdele. Quang ne. Já jsem byl ten hodný, chytrý. Nesnášel jsem tělák. Pořád jsme hráli fotbal, takže jsem místo toho běhal kolečka. Brácha byl lepší na sporty. Proto nás i takhle rozdělovali. To je asi vietnamskou kulturou, takhle rozdělovat.

Cítíš se víc jako Čech nebo Vietnamec?

Pro mě to není důležité. Mám vietnamskou část, kulturu a tak. Mám českou část. Ale jsem international člověk. Nepotřebuji ani něco jako African American jako mají v Americe. Ta slova nejsou důležitá. Když řekneš, že jsi Vietnamec, dáváš do popředí tu vietnamskou část. V osmnácti jsem chtěl dát svoji vietnamskou část pryč – zbavit se špatných symbolů. Snažil jsem se protlačit, že jsem Čech. Ale papíry ukazovaly něco jiného. I vzhled. Byl tam vnitřní boj s tím vnějším. Dřív jsem měl pocit, že mě furt někdo sleduje. Zavazoval jsem si tkaničky na ulici a myslel jsem, že na mě lidi koukají.

Jak nahlížíš na vietnamskou část své identity?

Od malička jsem si myslel, že jsou Vietnamci špatní. Třeba. Měl jsem autíčko na dálkové ovládání. A mamka mi řekla, že ho pošleme rodině do Vietnamu. To mi v tu chvíli přišlo nefér. V té době mi bylo osm. I když jsem si hrál s panenkami, nechtěl jsem pustit svoje autíčko. U mamky je mnohem silnější to, chtít se postarat o rodinu. Ono to pochází z výchovy. Mám rád mamku, máme kamarádský vztah. A tak bych i já chtěl něco vrátit. Taký jsem odmítal mluvit o večerkách. Nemluvil jsem vietnamsky. Nechtěl jsem se bavit s Vietnamci. Protože jsem měl špatné zkušenosti. Asi je to špatný mindset, ale mám to v hlavě. Až postupně jsem nad tím přestal takhle přemýšlet. Bral jsem člověka od člověka.

Jak se na tento přístup díváš zpětně?

Ono je něco podobné i v gay komunitě. Taková ta vnitřní homofobie. Tady je to vnitřní rasismus. Furt v sobě cítím, že nemám rád Vietnamce. Teda ty, co se baví jenom s Vietnamci. Mám pocit, že nejsou otevření. Jsem ale rád, že se to mění. Ale štve mě to, že to mám v sobě. Třeba Táňa, co s námi bydlí, mluví česky a hází tam vietnamštinu. Neměl by to být problém, ale štve mě to. Já nejsem zvyklý se bavit s vrstevníky Vietnamci. Samozřejmě tomu rozumím. Kdybych se bavil s Čecho-Vietnamcem v kavárně vietnamsky, cítil bych se divně. To je blbost ale! Když chci mluvit takhle, mluvím takhle. Skoro jako kdybych se bál nějaké Karen, která přijde a řekne: „Vraťte se, odkud jste přišel.“

Máš nějakou takovou zkušenost s většinovou společností?

Lidi se občas bojí vyslovit moje jméno. Berou mě jako cizince. I po 50 letech jsou Vietnamci cizinci.

V Americe si řekneš he's American. Tady se musíš víc snažit. Ještě před korunou jsme šli Žižkovem a někdo na mě zakřičel koničiva. To nemám rád. Lidi taky mají už předem nastavená očekávání. Jsou překvapení a chválí mi češtinu. Na telefonu mluví víc pomalu a artikuluji. Taky jsem měl problémy s bydlením. Když jsem přijel do Prahy, tak jsem si hledal ubytování. Kamkoliv jsem napsal, tak mi málokdy odpověděli. Nebo to byla nějaká negativní reakce. Jednou se mi stalo, že mi realitní makléřka napsala, že si majitel nepřeje cizince. Tak jsem si řekl – okay, podle jména si řekli, že to je cizinec. Tak jsem jí vysvětlil, že mám občanství. A na to mi řekla, že pan majitel je strašně náročný. A před rokem a půl kamarádka hledala taky ubytování. Napsala na inzerát na Facebooku a oni jí odpověděli: „žluté neberem“. A pak si ji blokli. A to bylo 2019.

Jsi někdy potom naštvaný na Česko?

I když to někdy vypadá, že hejtím Česko, tak jsem osobně rád, že jsem tady. I když můžeme mít svoje problémy. Zároveň jsem rád, když nějaký Čech něco zvládne. Nebo když nějaký Vietnamec něco zvládne. A nejlíp nějaký Vietnamec v Česku.

Jak vzpomínáš na dětství?

Teď žiju na Žižkově s přítelem, ale jinak jsem vyrůstal vždycky v paneláku. Bydleli jsme s bráchou, mamkou a tatškou. Ten odešel v mých jedenácti do Berlína. Já jsem vlastně nepoznal, jak funguje. Docela často se hádali o penězích. Do teď jsou pro mě peníze symbolem – nechci, aby to ovládalo můj život. Dává to ale smysl, protože Vietnamci přijeli do Česka, aby se měli dobře. My jsme nikdy nejeli na dovolenou, celá rodina, nikdy. Vždycky půlka, aby se někdo staral o obchod. Když jsme na tom nebyli tak dobře, šli jsme slavit moje a bráchovy narozeniny do mekáče – to bylo tehdy fancy. Ještě tam mít ten koutek. Mamka nám chtěla dopřát to nejlepší, proto si sama nedala. Ale člověk by se neměl omezovat. Vždycky to jde nějak zvládnout. Dokud máš dvě nohy a dvě ruce – říkala mamka. Pokročili jsme moc na to, abychom to nezvládli. Furt tam ale zůstává to, že bych měl podnikat. Že bych neměl být tak pohodlný. Ale já chci pohodlnost. Teď chci ten pozitivní stres, co tě posouvá dál. Nechci být ten, který je blázen do práce a spí čtyři hodiny. Mám na jídlo, na nájem. To stačí. Mamka s bráchou to tak neberou. Tak je беру jako kind of inspiration. Jsou schopní. Chtějí něco víc. A já se takhle konfrontuju, jestli ta pohodlnost, kterou mám, je dobrá, nebo jestli to není tím, že se bojím.

Jaký jsi byl jako dítě?

Já jsem se bál, když jsem byl malý. Například tmy. Proto mě možná berou jako scaredy cat. Že nechci dělat něco odvážného. Vidí mě jako takovou holku asi. Holku ve smyslu – že jsem se uměl učit... byl jsem hodný, bílý. To je vtipná věc. Mít bílou pleť, to je známka krásy. Teď už ne. Ale vychází to z takové staré tradice. Ještě. Brácha mi říkal Quang Chi, po jedné postavě z Mortal Kombat, ale taky protože Chi znamená vietnamsky sestra/holka. Zároveň jsem nikdy nebyl moc social. Hrál jsem hry, koukal na anime. Takový nerd. Já jsem pořád byl konfrontován, že mám být nějaký. To pro mě bylo strašně confusing. Do šestnácti. Vlastně do teď. Kdo jsem. Ať už je to Vietnamec, Čech, introvert, extrovert. Furt jsem koukal na to, co si myslí ostatní. To mohlo přijít z rodiny. Jak mi říkali, že mám dělat tohle a tohle. Možná jsem byl takový já. Že jsem chtěl zapadnout vždycky. Nechtěl jsem být ten, co vzbuzuje pozornost. Já mám třeba jizvu na hrudi, je to popálenina, je to blbost, ale pro mě to bylo další body image issue. Když jsem šel plavat, ptali se, odkud to mám – že mám šupiny. Styděl jsem se. Teď to mám míň. Ale to má asi hodně lidí.

Pamatuješ si tátu?

Táta byl netypický v tom, že byl doma a staral se o nás. Byl dobrý v jazycích, mluvil s námi česky, ale vlastně nic neuměl. Teď dělá autobusáka v Berlíně. To zase není jednoduché, dostat tuhle pozici. Ale hlavně jsem nechtěl být jako on. Zůstat doma. To mě donutilo jet do Prahy, být samostatný. A taky abych se necítil jiný, protože tu všichni jsou jiní. Ale ono to tak nebylo. Pořád mě pronásledovalo to jméno.

Kdy se to zlomilo?

Před dvěma lety jsem potkal přítele. Představil jsem se mu jako Martin. Na to se zeptal, jak se jmenuju doopravdy. Řekl jsem Quang. Nebylo to sice poprvé, ale byla to jedna z mála chvil, kdy jsem se necítil divně. Pak jsem trval na tom, aby mi lidi říkali Quang. Řekl jsem si, že Quang je moje jméno. Přece si nebudu hrát na někoho jiného. To bylo důležité. A změnit si to na Facebooku. Lidem to přišlo divné – nejsi Martin? Nedokážeš to pochopit? Tak...

Jste si s mamkou blízcí?

Ano. Už se mi otevřela. Předtím mi někdy říkala, že neví, co se to se mnou děje. Jenže na to jsem říkal – you have to show vulnerability. Je to hláška,

ale funguje to. Když přiznáš, že nevíš, zvyšuje to důvěru. Vytváří ji u toho druhého. Tím mi ukázala, že jsme na stejné úrovni. Ale tak důležitá je i moje iniciativa. Být víc upřímný ohledně toho, co se děje. Teď jsem jí třeba ukazoval nějaké runways z Drag Race a ona wow. Líbily se jí všechny queens. Hlavně Plastic Tiara, to je taky Vietnamka. Jsem rád, že s ní můžu takhle otevřeně mluvit. Nebudeme se sice bavit o trans, to je složité a asi bych to neuměl vysvětlit.

A vysvětloval jsi jí drag?

Já jsem to chtěl vysvětlit. Protože ten starý mindset spočívá v tom, že homosexualita je víceméně chlap snažící se být ženskou. Chtěl jsem jí ukázat, že drag je za účelem pobavit lidi.

Vzhlížel jsi k někomu v dospívání? Inspiroval ses třeba nějakým queer Vietnamcem nebo Vietnamkou?

Moje inspirace byli youtubeři, třeba Connor Franta nebo Troy Sivan. Ale pro mě to bylo specifické. Mám rád kulturu, bílou společnost. Reprezentace je vždycky důležitá – mít osobu, se kterou se člověk ztotožní. Jak žijeme v té většinové společnosti... Ale i tam si člověk najde vzor. Ale queer vietnamská reprezentace asi neexistuje. Nejspíš by to pomohlo. Ale nechci dělat, že znám vietnamské děti. Nejsem si jistý. Moje inspirace nebyli Asiati. A myslím, že jsem ani někomu takového nepotřeboval. Šlo mi o toho člověka.

Jaké to je, randit jako queer Vietnamec?

Problém. Já jsem musel stalkovat lidi, jestli se mnou nechtějí chodit jenom kvůli tomu, že jsem Asiat. To zjistíš tak, že se podíváš, kolik Asiátů sledují na Instagramu. Oni to brali jako bucket list. Jakože jsi zajímavý. Já jsem v té době ani nevěděl, jak mít vztah. To byly crushe. Krátké. Často jsem si myslel, že to byla moje chyba. Nikdy jsem se s nikým nerozešel, vždycky to přišlo z druhé strany. Asi jsem neměl koule na to, to říct. V Praze to bylo lepší. Ale ne vždycky teda. Lidi to tu asi míň řeší, jak je tu víc cizinců. Na profily si ale píšou no asians, no femms. To je strašně toxické. Taky to povzbudilo, že jsem se cítil nejistý a nesebevědomý v tom, jak vypadám. Cítil jsem se neatraktivní. Jasný, to pubertáci mají často. Ty standardy jdou potom dolů. Kéž by to bylo jinak. Říkal jsem si – to, že si mě chtějí odškrtnout, nemám toho využít? Asi ne.

Připadal sis atraktivní předtím?

O vzhledu jsem přemýšlel před gymplem. Připadal jsem si tlustý. Taky jsem řešil jizvu, co mám na hrudi. Styděl jsem se převlíkat. Pořád jsem měl pocit, že se někdo dívá. Mamka se mě ptala, jestli se toho nechci zbavit. Ale nechci. Nějak mě to taky formovalo. Šlo taky o to, být okay být nahý. Jít před zrcadlo a že nejsi nějaká stvůra. Já jsem ale rád, že není v Česku tolik insta gayů. Namakaných gayů, kteří postují na Instagram. I tak tu je toxická maskulinita. Nechovej se jako buzna, nechovej se zženštile.

Jak vzpomínáš na coming out?

V tanečních jsem měl vnitřní coming out. Chtěl jsem být víc otevřený a být sám sebou. Hledal jsem se. A hledal jsem taky, jaké to je, být sám sebou. To bylo asi v 15. Začal jsem víc přijímat, že jsem nějaký. Taky jsem začal mít dobré kamarády. Do té doby jsem vyšel ven, myslím tím mimo školu nebo práci, párkrát. Protože jsem neměl ty lidi. A lidi potom byli na gymplu. Tam jsme měli dobrou international partu. Holky mi řekly, ať se nenechám zneužívat. Taky mi neříkaly Martin. Věděly, že to není moje jméno a vlastně ony s tím začaly – že to není moje jméno.

Takže ti říkaly Quang?

Říkaly mi přezdívkou – Dolly. Jedna učitelka totiž do třídnice místo Do Luong napsala Dolanský, no a tak mi začaly říkat Dolanský. Když jsem dělal někde rezervaci, byl jsem Martin Dolanský. A z Dolanského potom přešly na Dolly. On je coming out taky propojený se zájmy. To vlastní objevení se. Koukali jsme se spolu na youtubery. To bylo fan girl období One Direction. Tisíc fotek Zayna Malika v telefonu. Teď na to koukám zpátky. To bylo cringe. Kamarádi mě přivedli ke kultuře a chodili jsme do galerií, kaváren a tak. S kamarádkou Ánou jsme šli na první koncert – na Lake Malawi. To bylo poprvé, co jsem takhle šel ven a šel jsem po osmé.

A jak proběhl tvůj vnější coming out?

Chtěl jsem být otevřený a mít dobrý vztah s rodiči. A tak jsem jim to řekl. Jednak ze sobeckosti – abych měl klid. Ale taky si to zasloužili vědět. Jednou jsem byl v Berlíně u táty. Začal jsem tím, že jsem zvláštní. A pak jsem mu řekl, že jsem prostě gay. A byl jsem tam se svojí kamarádkou lesbou – jako support. To byla poslední holka, se kterou jsem si říkal, že můžu skončit. Táta byl v pohodě. Ale pamatuji si. Řekl mi, ať si dám v Ostravě pozor – ale že v Praze a Berlíně

OK. Ale nebyl to big deal. Táta nám dřív pořád hrál CDčka od Abby nebo Cher. Říkal, že Elton John a ti gayové obecně... jak jsou úspěšní. Proto jsem mu to řekl jako prvnímu.

Jaké to bylo tehdy v Berlíně?

S kamarádkou jsme byli v teplém muzeu. Čistě náhodou tam byl meet & greet pornoherců. Tak jsme si řekli why not. Poprvé jsem šel na nějakou gay věc. Ale říkal jsem si, co tam dělám. Mně i kamarádce bylo sedmnáct, vstup byl od osmnácti. Byl to adrenalin. Ukázalo mi to, jak je Berlín otevřený. Má teplé muzeum, mají tam výstavy – myslí na historii naší komunity. Ta otevřenost mi přišla skvělá a chtěl jsem být taky tak otevřený. V té době jsem s nikým nic neměl. O to víc to pro mě bylo něco nového.

A co mamka?

Mamka to tušila už dřív. Pamatuji si cestu do Polska. Bavili jsme se o tom, jestli je to špatné, být gay. Hádal jsem se. A pak bylo takové divné ticho. To je přesně to divné ticho, říkal jsem si. Potom v sedmnácti jsem pracoval v mekáči. Měl jsem první peníze. Myslel jsem si, že si můžu dělat, co chci. V té době jsem měl prvního přítele. I když to nebyl zrovna přítel. To byly dva týdny. Ale bral jsem to vážně. Lame. A pak jsem přišel domu s cucfleky. Ale neměl jsem takový ten klasický coming out s mamkou. No a potom jsem si ještě z Berlína přivezl DVD z toho meet & greet. To jsem nechal v přehrávači. A mamka to našla.

Vyoutoval ses ve vietnamštině?

S mamkou jsme měli deep talk ve vietnamštině. To bylo nepříjemné. Dostali jsme se i k intimním věcem. Já se ve vietnamštině vyjadřuju dětsky. Třeba mluvím ve třetí osobě. Ale bylo lepší se vyoutovat ve vietnamštině. V češtině by to možná nepochopila. Možná se i v tom cizím jazyce cítíš, že můžeš udělat chyby. Možná se skrýváš pod těma chybama. S tátou jsme se bavili v češtině. A asi i ve vietnamštině. My mixujeme.

Takže jsi neměl špatnou zkušenosti s coming outem?

Brácha mi říkal, že se mamka bála, že nebudu mít děti. Gay, negay, to je jedno, ale ty děti. To je velký problém ve vietnamské rodině. Brácha mě podržel a asi měla potom lepší názor. Ale teta se mě zeptala, jestli nechci k doktorovi – jestli mi nechybí mužské hormony.

Na co vzpomínáš vůbec nejradši?

Na moje sedmnáctiny. To byla první narozeninová party s kamarády. Pak Berlín. A pak... když jsem byl malý. To je ta fotka u fontány. To byly ty nejméně starostné časy.

Jak vypadá podle tebe ideální svět?

Kde nebudu muset řešit, že jsem jiný. Že se nebudu muset vysvětlovat.

A místo?

To by bylo třeba v Berlíně. Sezení na trávě, koukáš na lidi, je teplo, svítí slunko, dáváme si s Nikolasem, to je můj přítel, nějaké pití. Atmosféra, kde to žije, lidi se baví, ale když někdo chce, má svoje místo. Happy place je, když cítíš, že lidi žijou a baví se.

To, že máš takhle vícevrstevnatou identitu... dalo ti to něco?

Jsem víc otevřený.

Má to i stinnou stránku?

Člověk je jiný a to musí pochopit ostatní. Jenže ti nemají tu potřebu, pochopit tebe. Ty jsi ten divný. Viděl jsem post na Linkedinu. Jeden Vietnamec tam psal, proč musí úspěšní Vietnamci stavět příběh na tom, že byli šikanováni za jméno a že pomáhali ve večerce. Já jsem taky pomáhal. Říkám si, co to je za debilní otázky. Každý má v životě něco, co chce předat, svoji zkušenost a ukázat cestu. To mě našťvalo. Hlavně to, že lidi souhlasili. To byli většinou Češi teda. Psali, že to prý nepotřebují vědět. Všichni jsme přece stejní. Já v tom úplně slyším ten vtip. Jsme všichni stejní, ale zrovna Vietnamci jsou takoví pracovití... Jestli jsme všichni tak stejní, tak proč máš problém s mým jménem. Mamka s bráchou mi říkali o tom, jak se chovají lidi u nás v obchodě. Hodí hodinky na pult a „sprav mi to“. Tykají. A ty jako menšina si říkáš, že něco děláš špatně a že máš být ten hodný.

Ted' tu s námi sedí i tvůj přítel Nikolas – jak jste se poznali?

N: To bylo 31. července 2018. Já se ten den vrátil z Egypta, a protože jsem neměl měsíc pivo, se spolužákem jsme zašli na jedno do Q Café. No a k vedlejšímu stolu přišel Quang se svojí partou.

Q: To přijel kamarád z Finska a měli jsme teplou schůzi.

N: Pak ostatní odešli, a tak jsme s kamarádem hijakovali konverzaci. Já jsem si sedl vedle Quanga.

Q: Já jsem seděl vedle Thajce a Taiwance, oba hot, six pack, všechno pack. Myslel jsem si, že jde za nima. A pak jsme se dohodli, že se sejdeme příští týden, ale nejenom se mnou. To jsem byl trochu offended, ale okay.

N: Mi přišlo neslušný nepozvat ostatní.

Q: To mě nenapadlo. Já myslel, že nejsem ten cíl. No... Jenže nakonec jsem mohl jenom já. Myslel jsem si, že to bude date, ale bylo tam dalších 40 lidí. Všichni si mysleli, že se známe dlouho, ale my se znali 2 hodiny. Řekl jsem si, že by to mohlo dávat smysl. Taký první věc, na kterou se mě zeptal, nebylo, odkud jsem.

N: To léto jsme s Quangem chodili všude. Vlastně jsem nic neplánoval. Ale všechno to bylo fajn. A mě imponovalo, jak byl sebejistý a zvládl se bavit s kým-koliv ve společnosti.

Q: To byly chvíle... Já jsem byl společensky úplně... anxiety, úzkosti. Okay, this is a challenge. Vždycky jsem šel na záchod, abych se nadechl.

N: Po dvou týdnech, co jsme se znali, jsem byl pozvaný na svatbu. Automaticky jsem vzal Quanga. On nikdy na žádný český svatbě předtím nebyl.

Q: Tak jsme šli na svatbu a já úplně: „My spolu chodíme?“ A Nikolas, že by mě jinak nebral na svatbu. Tak jsem si řekl v hlavě, že jo... a doteď mi to vlastně neřekl.

N: Já jsem vždycky nesnášel ty představy toho, jak se má ve vztahu postupovat. A asi po dvou měsících Quang poznal moje rodiče. Ne?

Q: Ne. Ty moji mamku první. Aby mamku impressnul, tak jedl sěpie, které nejí. Tak proč jsi to jedl?

Zažili jste spolu něco jako kulturní šok?

N: Já jsem slyšel všechny ty asijský, že se nesmíš vofrňovat nad jídlem, musíš prokazovat úctu, jak se drží hůlky...

Q: Když jsme se potkali, tak to bylo o tom, jak se jí příborem. Pořád to jím špatně.

N: A já hůlkama. Je fakt, že Quang z toho vyšel v nevýhodě. Moje rodina má asi víc pravidel. Mně to nikdy nedošlo. Jenom to, jak se zasedá ke stolu. Počkáš, až si všichni sednou. Když někdo něco potřebuje, tak se zvedneš a nabídneš se. Nebo když člověk přijde na oběd, tak většinou ten oběd už je hotový. To u Quanga doma se teprve začne vařit.

Jací jste jako pár?

Q: Nikolas je organizovaný a má smysl pro disciplínu. To mně třeba chybí.

N: Mně se líbí Quangova pozitivita. Často díky němu odcházím s lepší náladou.

Q: Nikolas taky chápe rozdíly. Kulturní. Zvykové. Dokáže je pochopit.

N: Nejvýznamnější vlastnost, tu máme oba, je věcnost. My se vlastně chováme iracionálně jenom u věcí, na kterých nám tolik nezáleží. Když se pohádáme a máme v sobě tu negativní emoci, jsme schopný mluvit věcně a přiznat chybu. Jsou týdny, kdy máme blbou náladu a štěkáme na sebe. Ale do 24 hodin to rozebereme. To je věc, proč jsme spolu tak dlouho. My vlastně nemáme profesionálně nebo zájmově moc překryvy. Řekneme si, co jsme přes den dělali. Ale Quang není zdravotník a já nerozumím marketingu.

Q: Máme odlišné zájmy, ale oba jsme nerdy svým způsobem. My jsme první týdny trávili čas s dalšími lidmi. Toho jsem se bál. Že se spolu nebudeme mít, o čem bavit. Ale pak je to největší engine toho vztahu. Mluvíme o všedních věcech.

Jak vypadá taková vaše všednost?

N: Hlavně v týhle době... I když jsme doma, tak jsme každý sám, potkáme se na oběd, na večeři. A domluvíme si čas, kdy přijdeme do pokoje. Sedneme si do okna. A povídáme si spolu. To bývá v osm nebo devět. Dneska zrovna budeš pracovat, ne? A já se budu dívat na svoje seriály.

Q: Jakmile se dostaneme do téhle fáze, tak už má být konec dne. A pak máme munchies. Chipsy. Čokolády. Teď jsem koupil další čtyři zmrzliny.

N: No já koukal.

Q: Byly ve slevě.

N: A pak koukáme na Netflix. Nebo hrajeme Nintendo.

Jak vnímáte to, že jste teplý pár, ve vztahu k okolí?

N: Pro mě to nehraje roli v běžném životě. Nejvíc asi... když cestujeme nebo když se setkáváme s někým novým a cizím. Jakkoliv ten náš život беру automaticky, já třeba nevím, co si v práci doktoři budou myslet. Před nima říkám, že jsme na bytě se spolubydlícíma. Pak ale svojí učitelce portugalštiny jsem řekl hned, že mám přítele. Záleží na kolektivu.

Q: Já bych nemohl být ve skupině, která by to nebrala. Všude jsem byl out. Neříkám to jako první věc, ale když se mě někdo zeptá, tak to víc neřeším.

Fotokniha, titulovaná *Táta mi jednou povídal o kohoutech*. Ti jsou přece krásní a barevní... a slepice jsou hnědé, je portrétem Quanga, mladého queer Vietnamce. Výsledný soubor je koncipován jako kompilace různých vizuálních strategií – obsahuje autorské digitální barevné a černobílé analogové fotografie. Dále jsou zde zastoupeny naskenované barevné analogové fotografie z jednorázových fotoaparátů, které autor respondentům distribuoval. Do tištěných reprodukcí potom Quang se svým přítelem Nikolasem intervenovali psaným textem. Kniha pracuje také s archivními fotografiemi a dalšími naskenovanými materiály. V neposlední řadě autor nechal Quanga, aby do výsledné podoby fotoknihy znovu zasáhl svým textem, a tím způsobem reagoval na to, jak autor vizualizoval Quangův příběh. Fotokniha je výsledkem neustálé spolupráce, od které si autor slibuje vyšší míru autenticity.